

[Rager.]

Jeg havde ellers med nogen Ængstelse tænkt paa, hvordan det vilde gaa, naar Beløbet skulde fordeles. Det er muligt, at der har været Bemærkninger om Fordelingen, men de er i hvert Fald ikke naaet frem for Offentligheden; jeg haaber, som sagt, det ogsaa denne Gang skal lykkes at faa det Beløb, der stilles til Raadighed, fordelt paa en tilfredsstillende Maade. Jeg tror ogsaa, at den Undersøgelse, der blev foretaget dengang, inden man fordelte Beløbet, var saa gennemgribende, og at Afvejningen af, hvad der talte pro og contra for Fordelingen til de forskellige Kasser, var foretaget saa nøje, at man maa sige, at nærmere Retfærdigheden kunde man ikke komme ved den Lejlighed.

Med Hensyn til det andet foreliggende Lovforslag vil jeg udtale min Glæde over, at man nu i Arbejdsanvisningen faar indvalgt to Medlemmer, der maa formodes at have Kendskab til Forholdene i Landkommunerne i højere Grad end de, der tidligere har været valgt til Bestyrelsen for Arbejdsanvisningskontorerne. Det er i meget høj Grad mit Ønske, at dette ogsaa maa føre til bedre Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ude i Landet, end der er i Øjeblikket, hvor, som det blev citeret af en foregaaende Taler, Forholdet er dette, som jeg tidligere har karakteriseret det, at det kneb for Arbejdskøbere og Arbejdssælgere med at finde hinanden. Jeg forstod, at der fra en Side blev gjort opmærksom paa, at det maaske ikke var den rigtige Maade at vælge de paagældende paa, men Sogneraadforeningen i den paagældende Egn maa dog være det rigtige. For de, der ude omkring i Landet har den offentlige Ledelse, Kommunalbestyrelserne, maa formodes at være dem, der i det givne Tilfælde har den bedste Forbindelse med og den letteste Adgang til at udtage de paagældende.

Men naar nu den ærede Ordfører for Venstre omtalte Landstingsmand Gudiksens Artikel og andre Erfaringer, vil jeg sige dertil, at der har jo tidligere været saadanne Sager til Undersøgelse, og de har ogsaa været forelagt Arbejdsnævnet, og det er mærkeligt, at man altid, naar man endelig bringer en Sag frem for det Forum, hvor den kan blive undersøgt, har været saa uheldig at komme med Sager, som viser sig egentlig ikke at være i hvert Fald graverende og ofte slet ikke at indeholde nogen af de Realiteter, man har klaget over. Hvis der virkelig er saa mange af disse Sager, vilde det være rart, om de virkelig blev draget frem og undersøgt til Bunds, men flere

Sager, som jeg erindrer i Øjeblikket, og som har været Genstand for en meget tilbunds-gaaende Undersøgelse, har vist sig i Virkeligheden at ligge saadan, at der intet forkert var.

Jeg har megen Respekt for alt det, man hører rundt omkring, men jeg har mest Respekt for, naar den, der hører det, med Navns Underskrift indsender det til de Myndigheder, som har Tilsynspligten og Tilsynsretten. For det er meget bedre, naar en Mand med sin Underskrift staar inde for det, og naar han ogsaa nævner Navnene. Det er nu engang saaledes, at skriftlige Tilkendegivelser meget ofte er langt bedre end alt det mundtlige, og at en Skrivelse er bedre end en Avisartikel.

Med disse Bemærkninger skal jeg i øvrigt anbefale en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslagene. Jeg forstaar, at man har ønsket dem i Udvalg, og jeg har naturligvis intet imod at deltage i Udvalgsarbejdet, men haaber, at det skal lykkes at faa det hurtigt ført til Ende.

Oluf Pedersen: De forøgede Midler til Arbejdsløshedskasserne betyder ikke en Forbedring af de arbejdsløses Kaar, men højst en nødvendig Dækning for Prisstigning. Det er ligetil, at vi som tidligere maa medvirke til disse Loves Gennemførelse, selv om vi er imod alle unødvendige offentlige Udgifter.

Den Tale, som det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær holdt om, at de arbejdsløses Kaar saavel som andres skal nedsættes, synes jeg er ganske urimelig — det er yderst fedtet. Derimod er jeg enig med det ærede Medlem i, at der maa sættes ind mod Misbrug. Det er nødvendigt, at man kommer alle Misbrugene til Livs, men jeg vil tilføje, at saa vidt jeg kan se, er der kun eet effektivt Middel mod Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelse, og det er Afskaffelse af Lediggang. Og hvis det skal være muligt, ja, saa skal man over til en helt anden Politik end den, som Regeringen og Rigsdagen hidtil har ført — over til den Politik, Retsforbundet Gang paa Gang har krævet. Men de, der er sat udenfor, skal jo leve, og vi har ogsaa Mad nok. Der er uberettigede Indtægter, Monopoler og Særrettigheder, som i Beløb langt overstiger det, som de arbejdsløse faar. Heroverfor bør man sætte ind, for det betyder oven i Købet, at derigennem kan man komme Arbejdsløsheden til Livs. Men jeg kan ikke se, at Arbejderne som Helhed faar mere, end der kan tilkomme dem, og at der er nogen som helst Grund til en Nedsættelse af Leve-